pögeneda olekſiwad ſaanud, löhkus kurjategija kuul üht köige ſuuremat purje ja keſkmiſt masti katki. Kármeste hakkas röövlite laew oma ſelletarwiks ſäetud konkſuſi wäljarándajate laewa päále wiskama, ja wähemat minutit oli „Norwill" konkſude külles kinni.

Hirmus ahastus ja segadus tõuuſis nüüd wäljarándajate seas; mõned kargaſiwad üle laewa serwa laenetesse, kellede hulkas ka mõned emad oma lastega oliwad, kes mitte röövlite kätte ennast ei tahtnud anda, waid ennemine árauputada. Ükſi wapramad wõtſiwad sõariistad kätte, igamees seda, mis t'al parajaste käepáraſt juhtus olema ja oliwad walmis, nenda kaua wastupanema, kui neil jõuud jätkub ja siis meresse hüpata. Ükski ei tahtnud ennast röövlite alla anda, seſt et n'ad ühte hirmuſt tulewikku nende juures kartſiwad. „Elu ehk surm", oli nende sõna, ja köik koguſiwad endid oma kapteni ümber kokku. Mereröövlid, päikeſeſt tõmmuks kõrwetatud nágudega, osalt Greeka, osalt Hommiku-maa riietega, hüppaſiwad wäljarándajate laewa päále láikiwa sõariistade, metſaliſe kiſa ja „Allah" hüüdmiſega. Kui n'ad nágiwad, et teiſed neile wastupanna tahtſiwad, tõmmaſiwad n'ad lingud taskudeſt wälja ja wiskaſiwad neid nii osawaste wäljarándajate ümber, tõmmaſiwad neid maha ja ſiduſiwad nende käed ja jalad tugewaste nööridega kinni. Kiskuſiwad Inglis lipu masti otſast maha ja tõmmaſiwad selle asemele oma Türgi poolkuud ülesse ja hakkaſiwad Aafrikamaa poole purjetama, kus n'ad mitme tormiliſe pääwa ja öö järele Feſſi rannas maale astuſiwad.

Mitmed oliwad kurjategijate nuiade, mitmed haiguste läbi otſa saanud; need aga, kes weel elus oliwad, saiwad orja-turu päál áramüüdud ja pidiwad kubjade piitſade all köikiſugu raskid orja-tööſi tegema.

„Ristikoerad," karjus kubjas iga hommiku, enne kui päike tõuuſis, „ruttu tõõsse!" Nende toit oli kõwa maiſi leib, haiſew, sandiks láinud raba-soo weſi, ja ühes ummuſes urtſikus nutſiwad ja kaebaſiwad n'ad nüüd oma õnnetuſt. Palju neiſt ſuriwad kubjade piit-